

Пријетећа политика холокауста у свјетским размјерима везана је за *постмодернизам* који је сутон, почетак краја „златног периода“ модернизма За-пада (наравно, ради се о погоршању ситуације обичних грађана, а не владајућих слојева чија се богатства увећавају). Наука техника и технологија, посебно ин-форматика и аутоматизација, су се толико развиле, да су масе људи, добрим дијелом припадници средњих класа, постали „сувишни“ унутар тржишних односа. Развој информатике и сервисних услуга не могу компензирати одстрањивање радне снаге из индустрије и пољопривреде.

Поред свега, помјерање капитала Развијених према бившој Источној Еуропи и неким азијским земљама (' *делокализација*') гдје је радна снага (једнако стручна као и западно-еуропска) далеко јефтинија а пореске олакшице знатне, доводи до прогресивног пораста незапослености и пролетаризације пучанства на самом За-паду. Социјални систем „златног периода“ капитализма ('држава благостања') се, рекли смо, урушава, буџети држава су све тањи, а основна филозофија живота постаје нео-либерализам, еквивалент за социјал-дарвинизам чија је суштинска мисао да јачи и способнији (достојније) преживља-вају и, углавном, управљају осталима. Ево што је Маркс прије 150 година про-фет-ски написао на тему пролетаризације живља на Западу, антиципирајући „друштво без рада“:

„Узмимо, да је производност индустрије толико унапредовала да, умјесто двије тре-ћине становништва као раније, сада само једна трећина судјелује у материјалној производ-њи...Ове двије трећине које више не раде, састоје се дијелом од посједника профита и ренте, дијелом од непроизводних радника (посебно) *непроизводних политичких радника*

Могло би се претпоставити да се, са изузетком служинчади, војника, морнара, нижих чиновника, метреса, коњушара, кловнова и жонглера, ови производни радници налазе углавном на вишем ступ-њу образовања него ранији непроизводни радници и, нарочито, да су се намножили лоше плачени умјетници, музичари адвокати, љекари, учитељи, проналазачи, итд“. (К. Маркx, Теорије о вишку вредности, I, п. 152., Просвета, Београд, 1970)

Пораст незапослености услијед пребрзог развитка науке, технике и технологије и делокализација, морално и материјално обезвјеђује становништво Запада које губе идентитет и наду. Све већи број живи од „социјале“ која је све рестриктивнија. Расту ксенофобија, расизам и криминал.

Структуре на власти, не желећи икакве радикалне промјене, покушавају преко палијативних политика одржати *статус quo* погубних тржишних односа, али им то све теже иде од руке. Полицијске снаге и репресија расту, информатизација друштва и са-бласна контрола електронских комуникација деградира човјекову судбину.

Све у свему, показује се да тржиште није више у стању регулирати цјелокупну производњу живота и његово одвијање. Иако се у читавом свијету буди свијест о мрачњаштву нео-либерализма и протести расту, за сада још нема неке велике кохе-рентне идеје као што су били кршћанство и марксизам, ни адекватног социјал-ног покрета, који би радикално повели Запад према људској будућности.

Политички процеси који прате ове трендове су, такођер, за већину људи зас-трашујући. Власт се концентрира у рукама свјетске олигар-хије састављене од врхова (супра)националних институција и транснационалних корпорација која је на орве-ловско-хакслијевски начин у стању контролирати већину човјечанства. Очито је, да се у слиједећих неколико стољећа актуелни, смишљени холокауст, чије су жртве у овом часу највећим дијелом становници земаља у развоју, знатно учврстити као метод и узроковати погибију све већег броја пролетаризираних маса које ће прак-тично бити незапослене и овисит ће о милости политичких, војних, административних, идеологијских, финансијских и полицијских моћника. Једино ће врхунска наука бити слободна, али ће број људи у том домену бити све мањи а приступ све ексклузив-нији.

Што се тиче насиља, оно ће, у оквиру реченог, планираног холокауста, по-при-мити крајње драстичне облике на нивоу индивидуалног и групног сукобљавања. Али за разлику од досадашње историје гдје је људска врста тражила најадекватнији пут за саморазвитак доводећи себе често на ивицу самоуништења (на примјер, при-јетњом нуклеарног сукоба), ова врст насиља бит ће, у том смислу, безопасна, док ће институционалне форме насиља владајућег свјетског поретка бити крајње ра-ционалне. То значи да неће бити ратова који ће доводити човјечанство у питање али ће зато „локални ратови“ и криминал бити стимулирани, а истовремено и брутално спријечавани. Највјеројатније је, да ће се аранжирати они војни сукоби који ће укупну популацију одржавати на бројчано прихватљивом нивоу док ће индивиду-ални и групни злочини, у оваквој перспективи, чинити додатне корекције службеној злочиначкој политици. Тако ће развитак све ирационалније рационалности и даље убирати свој крвави данак али, од сада, без страсти, крајње смишљено и програмирано.

Политика рационалног холокауста

Пише: Емил Влајки
среда, 26 мај 2010 12:20

(Из књиге: Емил Влајки, *Међународни односи постмодернизма*, Литтера, Бања Лука, 2010.)